

Nationale Veteranenwerkgroep

NVWG

“Budoveteranen naast de tatami”

Een interview bij: **Hein Odinet** op woensdag 18 mei 2016.

Zijn visie:

“Een druppel ben jij, vele druppels -een plensbui- zijn wij”

Door Willem van Boeschoten, Lex van Heumen en Dick Mulder

Woensdag 18 mei 2016 arriveerden wij in een lommerrijke woonwijk in het dorp Hendrik Ido Ambacht, vlakbij Ridderkerk.

Dit keer met een “slechte” start door Dick en Willem, die vanwege het kopen van het traditionele **NVWG** gebak een omweg hadden genomen en daardoor niet op tijd arriveerden.

Hein en Lex stonden ons buiten op te wachten met de opdracht : 30 keer opdrukken(!).

De ontvangst door Hein en zijn vrouw Caroline was verder hartelijk en we namen plaats aan de eettafel in de huiskamer. Tijdens het nuttigen van de koffie met gebak gaven wij een korte uiteenzetting over de doelstellingen van de **NVWG** en de historie van ieders budoleven. Na enige herkenningen onzerzijds van Sensei namen, kwam een bemoedigend knikje en een glimlach met vertrouwen op het gezicht van Hein en kon het interview beginnen.

Hein Odinet werd geboren op 7 december 1931 in Den Haag. Hij was een jongen die de Tweede Wereldoorlog bewust heeft meegemaakt, waarbij het wegvoeren en pesten van Joodse klasgenoten een diepe indruk bij hem hebben achtergelaten. Pesten is heden ten dage nog een hot item voor Hein.

Zijn vader was in Delft afgestudeerd in de elektrotechniek en zijn moeder was naast de zorg voor het gezin sportief ingesteld. Zij zorgde dat zijn zus naar korfbal ging en in 1949 werd Hein voorgesteld om maar eens te gaan kijken bij de Jiu Jitsu en Judo club van Maurice van Nieuwenhuizen.

Dat bleek een schot in de roos. Tot het moment, dat de boekjes over Dick Bos (geschreven door Maurice van Nieuwenhuizen) abrupt stopten tijdens de Tweede Wereldoorlog, verslond Hein deze wekelijks.

Hein was direct gefascineerd door de Japanse sport en cultuur en trainde gelijk drie keer in de week Judo en Jiu Jitsu volgens het toen gebruikelijke Kawaishi systeem op de bekende Genemuider matten. Hij werd eveneens lid van Judokwai Nederland.

Intussen volgde Hein in de avonduren de complete bankopleiding, terwijl hij overdag werkte bij de Nederlandse Overzee Bank. Na enige tijd werd zijn enthousiasme voor het Judo & Jiu Jitsu echter zo groot, dat hij besloot om aan een opleiding voor judoleraar te beginnen.

Elke zondag werd onder leiding van Sensei Morioka Seiji van 10.00 – 16.00 uur keihard getraind op de Brink in Rotterdam- Zuid tezamen met Maurice van Nieuwenhuizen en Dick Schilder. Naast techniek werden ook intensief kata getraind. Zo leerde Hein alle kata van Sensei Morioka.

Na het behalen van zijn diploma Judoleraar ging Hein les geven bij verschillende judoclubs, zoals bij de politie, gevangenispersoneel, Shell personeel en cultureel vormingswerk.

Zijn grote voorbeelden uit die tijd waren onder andere de bekende Judoka als Anton Geesink en Tony Wagenaar. Hij haalt het legendarische judotoernooi aan in de dierentuin Malieveld te Den Haag met het wachten op de Uchi-mata van Anton en de Seo-nage van Tony.

Ook het jaarlijkse judokamp voor jeugdjudoka was als Sensei fantastisch om mee te maken. Met name de sportieve sfeer waarin iedereen volledig opging.

Tot 1962 bleef Hein trainen bij Maurice van Nieuwenhuizen. Daarna ging hij elders op zoek naar meer techniek en verdiepte zich in de kennis van Sensei Morioka.

Toen Hein in 1965 op uitnodiging van Sensei Morioka (die ook 4^e Dan Kendo was) naar een Kendo demonstratie ging kijken in de Vliegermolen in Den Haag, werd hij volledig gegrepen door deze Japanse sport met een rijk verleden aan cultuur en geschiedenis. Hein startte gelijk met vier andere leerlingen van Maurice van Nieuwenhuizen een Kendo groep onderleiding van uiteraard Sensei Morioka.

Samen met zijn Japanse Sensei Morioka vormde Hein Odinet de spil van het Nederlandse Kendo.

In 1966 richtten zij samen de Nederlandse Kendo Renmei (bond) op.

Bogu's (Kendo-pak) waren er nog niet, er werd alleen geoefend met de Sinai (bamboe-zwaard) en voor de kata met de Boken.

Overall in Europa werden stages en cursussen gevolgd tot het moment in april 1969, dat Sensei Morioka hem meedeelde dat hij voldoende budokennis bezat om naar Japan te gaan voor verdere studie.

Hein nam ontslag bij de bank, regelde zijn lessen en vertrok naar Japan waar hij eerst drie maanden in Tokio bij de Kodokan aan de slag ging, daarna een maand naar Osaka om bij de politie in de Shudokan te trainen en vervolgens door naar Kyoto om de soorten trainingen, technieken en de geschiedenis te bestuderen.

Een van de verschillen binnen het Judo die hem opviel in die tijd betrof het vrouwenjudo. Zo waren de broekspijpen aan de onderzijde zo smal, dat men er niet in kon kijken. Ook de valtechniek verschilde van die van de mannen. Mannen breken hun val altijd met een arm plus een been. De vrouwen daarentegen mochten beslist niet op de heup vallen, daar anders later misschien bij het baren van een kind problemen konden ontstaan. Ook wedstrijden waren ten strengste verboden.

Terug in Nederland werd de draad snel opgepakt.

In 1970 werd Hein gekozen als voorzitter van de NVJJL. Samen met Bert Hanekamp en Dick Vollehoven werden twee speerpunten in het beleid opgenomen. Ten eerste een goed contact opbouwen met de JBN en ten tweede het organiseren van cursussen voor leraren in de sportschool van Wim Boersma.

De samenwerking met de JBN was in die tijd helaas gedoemd tot mislukken door een muur van onbegrip. Het organiseren van cursussen voor Jiu-Jitsu, Judo en Aikido leraren bleek een groot succes.

Een jaar later waren de eerste Kendo wereldkampioenschappen in Tokio. Sensei Morioka ging daar met twee Nederlandse deelnemers, Hein Odinet en Ruud Vogel, naar toe. Zij deden daar veel ervaring op om in Nederland ook kampioenschappen te kunnen organiseren.

Natuurlijk werd ook van de gelegenheid gebruik gemaakt om in de Kodokan Judo te trainen bij onder andere Sensei Niboshi speciaal voor het Ju no kata en de legendarische kampioen Yamashita voor diverse technieken.

Ook met Donn Draeger heeft Hein vele malen getraind. Niet alleen Ju no kata, maar ook randori, waarin Donn behoorlijk sterk was. Daarnaast werd er veel gesproken over de boeken die Donn Draeger heeft geschreven over de Budogeschiedenis in Japan.

Hein Odinot is overigens nog steeds actief recensent voor diverse uitgevers van Japanse boeken. Niet alleen Budo gerelateerd, maar ook aangaande cultuur, reisgidsen en dergelijke. Zodoende heeft Hein in de loop der jaren een omvangrijke bibliotheek opgebouwd.

Hein Odinot (85 jaar “jong”) is nog steeds zeer nauw betrokken bij de Kendo Renmei (bond), waarvan hij dit jaar (2016) afscheid genomen heeft als president/voorzitter.

Hij wordt binnen de wereld van het Kendo dan ook niet alleen gezien als een pionier pur sang, maar ook als een man met een ongekennde expertise en kennis die zich tot op de dag van vandaag keihard inzet voor de promotie van het Kendo als Budokunst en -sport.

Naast Kendo geniet Hein Odinot tevens groot aanzien binnen de Budo-wereld, onder andere als erelid van de Kendo Renmei, de NVJL en de Japanse Kendo-Federatie. Hij is onderscheiden door Buitenlandse Zaken van Japan en zijn naam is vermeld bij de Hall of Fame CBME.

Maar van verering en status wil Hein niets weten, waarbij zijn woorden zijn:

Ik ben DAN-loos, op kennis kun je mij aanspreken

Nog meer als voorheen is de studie van het Budo, Bunbo-Ichi, zijn hobby met als drijfveer de principes van Jigoro Kano, zoals Jita Kyoie . Je inzetten voor het algemeen welzijn, van waarde zijn voor de samenleving.

Vele contacten over de gehele wereld heeft het Hein opgeleverd, die nog steeds nauw worden onderhouden. Dankzij Budo dat zijn karakter mede gevormd heeft, is hij blij en heeft totaal geen spijt van de keuzes in zijn leven.

Deze keuzes kon hij trouwens maken dankzij zijn vrouw Caroline, die alle begrip, geduld en ondersteuning voor zijn Budoleven kon opbrengen mede vanuit haar eigen Judoleven.

Zijn interesse is nog steeds levendig, hij vult de tijd met kijken naar trainingen, wedstrijden van Budosporten, zijn Budostudie en het lezen van andere lectuur zoals Spinoza, Darwin en dergelijke. Hein merkt op: "Het is fantastisch dat je bij het ouder worden op nieuwe wegen wordt gewezen om Budo te beleven en naarmate je ouder wordt, gaat de geest sneller dan het lichaam".

Op de vraag, wat zou je mogelijk willen veranderen in Judo-Nederland, is zijn antwoord, dat de "hogere dangraadhouders" zich meer bewust moeten zijn van hun verantwoording voor de jeugd en hen meer respect bijbrengen via dojo discipline.

Onze vraag aan hem over de doelstellingen van de NVWG was Hein Odinot duidelijk: "Er is een duidelijke behoefte binnen de Budo generaties en Budo sporten, de NVWG kan een belangrijke brugfunctie vervullen binnen de JBN."

Als voorbeeld noem ik een Raadgevend Budo-orgaan, net als bij de Europese Kendo-Federatie. (Als een erebaan, waarmee je tevens een erbetoon voor bewezen JBN diensten toont)

Ook voor de **NVWG** wil Hein wel wat betekenen. Hij juicht ons initiatief toe en zal enige Budo kennis met ons delen op de JBN-site en Facebook.

Namens de NVWG bedankt Hein, het was niet alleen gezellig, maar tevens leerzaam. We zijn nog niet uitgesproken met je, ook je "*speciale*" boekenkamer willen we nog graag zien.

Word gratis lid via:

E-mail: Budoveteranen@gmail.com

Facebook: [Nationale Veteranenwerkgroep](#).